DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
15. maj 1985 *

I sag 127/84

Erwin Esly, Luxembourg, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afvisning af at indplacere sagsøgeren i en anden og højere lønklasse,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne T. Koopmans og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. marts 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. maj 1984, har Erwin Esly, der er tjenestemand i lønklasse B5 ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. februar 1984, hvorved det afvises at imødekomme sagsøgerens klage over afslaget på hans anmodning om ændret indplacering, og om, at det statueres, at Kommissionen er forpligtet til i forbindelse med sagsøgerens forhold at anvende de samme indplaceringskriterier som dem, der anvendes i forbindelse med alle andre tjenestemænd ved Kommissionen.

2 Ved Kommissionens beslutning af 11. juli 1980 blev sagsøgeren med virkning fra den 1. maj 1980 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse B5, løntrin 2, som assistent i Tjenesten for Toldunionen. Ved beslutning af 28. juli 1980 blev sagsøgeren, der havde bestået en generel udvælgelsesprøve afholdt af Europa-Parlamentet, med virkning fra den 1. maj 1980 udnævnt til tjenestemand på prøve i denne institution i lønklasse B5, løntrin 2, som assistent. Uden rent faktisk at have gjort tjeneste i denne stilling blev han med virkning fra samme tidspunkt overflyttet til og udnævnt i den pågældende stilling i Kommissionen.

3 Det fremgår af sagen, at Kommissionen umiddelbart efter Europa-Parlamentets udnævnelse af sagsøgeren anmodede om, at han blev overflyttet til Kommissionen, hvilket skete. Lægeundersøgelsen af sagsøgeren blev af Kommissionens rådgivende læge foretaget før sagsøgerens udnævnelse i Parlamentet, den 10. december 1979. Ved skrivelse af 14. januar 1980 anmodede chefen for Kommissionens ansættelsesafdeling Parlamentets personaledirektør om at udnævne sagsøgeren til tjenestemand på prøve med henblik på en samtidig overflytning til Kommissionen. Det anførtes i denne skrivelse, at sagsøgeren efter de i Kommissionen gældende kriterier ville kunne indplaceres i lønklasse B5, løntrin 2.

4 I 1983 blev sagsøgeren, der i mellemtiden var blevet fastansat, bekendt med, at to af hans kolleger i samme tjenestegren, der udførte opgaver svarende til sagsøgerens, efter ansøgning herom under hensyn til deres faglige erfaring havde fået ændret deres indplacering til lønklasse B4 med tilbagevirkende kraft. Den 30. maj 1983 indgav sagsøgeren en ansøgning til Kommissionen om, at der skete en gen-

overvejelse af spørgsmålet om hans indplacering, idet han gjorde gældende, at både hans faglige erfaring og den periode, han havde aftjent værnepligt, burde have været taget i betragtning ved afgørelsen om hans indplacering, navnlig henset til Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin.

5 Kommissionen afviste at imødekomme denne ansøgning, idet man som svar i skrivelse af 20. juni 1983 anførte, at sagsøgeren i 1980 var blevet ansat af Europa-Parlamentet, hvorfor han var underlagt denne institutions interne regler. Det anførtes, at Kommissionen ikke kunne ændre den indplacering af sagsøgeren, som Parlamentet havde foretaget i henhold til sine egne regler, og endvidere, at der ifølge disse regler ikke kan ske udnævnelse i en højere lønklasse end den laveste i den pågældende stillingsgruppe.

6 En af sagsøgeren fremsat klage blev den 24. februar 1984 afvist ved den anfægtede afgørelse. Den heri angivne begrundelse er i det væsentlige den samme som den i skrivelsen af 20. juni 1983 anførte.

7 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremsat seks anbringender, hvorved det navnlig gøres gældende, at der er sket tilsidesættelse af en række bestemmelser i vedtægten, bl.a. artiklerne 5, stk. 3, og 32, Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin, samt principperne om forbud mod forskelsbehandling og beskyttelse af den berettigede forventning.

8 Kommissionen har for det første fremsat en formalitetsindsigelse. Det gøres gældende, at den akt, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, i givet fald er beslutningen af 11. juli 1980 om hans udnævnelse, imod hvilken sagsøgeren ikke har indbragt nogen klage. Fremsættelsen af en ansøgning om ændret indplacering næsten tre år senere kan ikke bevirke, at de i vedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte frister, der er ufravigelige, atter begynder at løbe.

9 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ikke længere kan påberåbe sig, at fristerne er udløbet, idet der ikke henvises hertil i afvisningen af klagen. Sagsøgeren anfører endvidere, at han først i løbet af foråret 1983 fik kendskab til den ændrede indplacering af de af hans kolleger, hvis forhold kunne sidestilles med hans. Det konkrete klagepunkt, som sagsøgeren støtter sig på, nemlig at han er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til sine kolleger, kan derfor først anses for fremsat på dette tidspunkt, og det må antages at være af en sådan art, at det kunne begrunde den indgivne ansøgning.

10 Det bemærkes, at enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Ifølge Domstolens faste praksis indebærer dette imidlertid ikke, at tjenestemanden ikke skal overholde de i artiklerne 90 og 91 fastsatte frister for indbringelse af klager og anlæg af sager ved Domstolen, således at det indirekte skulle være muligt gennem forelæggelse af en ansøgning at anfægte en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister. Kun væsentlige nye omstændigheder kan begrunde, at der forelægges en ansøgning, der har til formål at opnå en ændring af en sådan afgørelse.

11 Den af sagsøgeren anlagte sag vedrører ikke spørgsmålet om anvendelsen på sagsøgerens forhold af de kriterier for indplacering, som Kommissionen i almindelighed anvendte på tidspunktet for sagsøgerens indtræden i tjenesten, men derimod det forhold, at Kommissionen i 1983 på sagsøgerens kollegers forhold anvendte andre kriterier indeholdt i dens interne regler, samtidig med at den for sagsøgerens vedkommende afviste at anvende disse interne regler.

12 Domstolen finder, at ansættelsesmyndigheden ikke i et sådant tilfælde kan afvise at behandle en anmodning om, at der sker en fornyet overvejelse af spørgsmålet om den pågældende tjenestemands indplacering. Den ændrede indplacering af en eller flere af sagsøgerens kolleger, hvis forhold må sidestilles med hans, må således anses som en så væsentlig ny omstændighed, at sagsøgeren med rette kunne fremsætte en anmodning om, at der skete en sådan fornyet overvejelse.

13 Sagen bør herefter antages til realitetsbehandling.

14 Hvad angår realiteten, gøres det ved de af sagsøgeren fremsatte anbringender i det væsentlige gældende, at Kommissionen efter at have foretaget en ændret indplacering af sagsøgerens kolleger ikke lovligt kunne afvise at genoverveje spørgsmålet om hans indplacering. Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren i vedtægtens forstand blev »ansat« af Europa-Parlamentet, og at det herefter udelukkende er de interne regler i denne institution, der er afgørende for spørgsmålet om hans indplacering.

15 Tvistens eneste problem er herefter, om Kommissionen lovligt kunne afvise at genoverveje spørgsmålet om sagsøgerens indplacering med den begrundelse, at han var blevet ansat af Europa-Parlamentet.

16 Det bemærkes, at der principielt må gives Kommissionen medhold i, at der i forbindelse med indplacering af tjenestemænd kan sondres mellem personer, der er ansat direkte af Kommissionen, og personer, der overflyttes til Kommissionen efter at være blevet ansat af en anden institution.

17 I den foreliggende sag findes denne sondring imidlertid ikke at kunne begrunde en anderledes behandling af sagsøgeren. Sagsøgeren har således aldrig rent faktisk arbejdet i Parlamentet. Ganske vist bestod han en af Parlamentet afholdt udvælgelsesprøve og blev udnævnt til tjenestemand på prøve af denne institution, men han blev overflyttet den samme dag til Kommissionen, hvor han rent faktisk siden har gjort tjeneste. Det var Kommissionen, som foreslog hans indplacering, som tog initiativ til hans øjeblikkelige overflytning, som gennemførte lægeundersøgelsen, og som fastsatte det tidspunkt, hvor han skulle tiltræde.

18 Da Domstolen ikke har fået forelagt det spørgsmål til prøvelse, om den fulgte ansættelsesprocedure var lovlig, skal det blot her fastslås, at Kommissionen ikke lovligt kunne afvise at give sagsøgeren en ændret indplacering svarende til den, hans kolleger opnåede, med den begrundelse, at han i modsætning til disse tjenestemænd var blevet »ansat« af Parlamentet. Sagsøgeren findes herefter at have krav på, at der sker en fornyet overvejelse af spørgsmålet om hans indplacering.

19 Kommissionens afgørelse af 24. februar 1984, hvorved det afvises at imødekomme sagsøgerens klage over afslaget på hans anmodning om ændret indplacering, vil herefter være at annullere.

Sagens omkostninger

20 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) **Kommissionens afgørelse af 24. februar 1984, hvorved det afvises at imødekomme sagsøgerens klage over afslaget på hans anmodning om ændret indplacering, annulleres.**

2) **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Bosco Koopmans Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. maj 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling